

Fra mine unge dager som «nothund».

I korte trekk vil jeg ber fortelle litt av minner jeg har fra min første tur på sildnotfiske og i de åra frametter jeg drev dette fiske.

Livet og fisket gikk sin gang da som no med den forskjell at det da var bare forholdsvis småe landnøter — ikke så store som de ble seinere og ingen snurpenøter — som nu. Når det var garnfiske var det garn-driverne som «rådde gongen» som det heiter.

Den 10. januar 1902 tok vi avstad på sørtur. Vi var 2 notlag ombord i ei stor jakt som ble slept av vår faste slepebåt — en Harstad-båt.

Om turen sørover vil jeg ikke «gå i detaljer» det vil ta for mye av spalteplasen i bladet vårt. Jeg vil bare kort og godt sei at den gikk «knirkefritt», heilt fram til Haugesund. Her ble vi så liggende et par dager for å få gjort oss «sjøklar», få ordnet med nummer på båtene, ets.

Vi rigget til notbåtene og dro inn nøtene. Deretter ble vi slept til Skudesneshamn hvor vi hadde vår hovedstasjon siden — heile fisketida.

Skjebnen var lunefull, vårsilda var ikke enno kommet oppunder land. I ventetida fordreiv vi tida på ymse steder til mellom anna å besøke frelsesarmeens møter hver kveld. Og da den kvinnelige løytnanten som leidde møtene var både en høgrøstet og god taler og dertil meget vakker, var det visstnok noen av våre nordlendinger som «kastet sine øyne på eller etter henne». Hun var svær til å preike, gikk mellom benkeradene og snakket med, oss om omvendelse fra synd og om Guds nåde og syndeforlating med det resultat at heile gjengen falt på kne og overga seg til Gud. Det ble gråt og synsbekjennning. Bare underskrevne forblei en taus tilskuer. (I parantes bemerket ble noen av guttene merket av denne omvendinga for heile sin seinere livsførsel). Men en baktanke hadde noen av dem og det var å oppnå gunst hos de kvinnelige frelsessoldatene. Og, noen ble virkelig forlovet. De vår jo blitt kristne og vilkoret var at de måtte holde fast ved sin Guds tru. De fleste mente det nok alvorlig med sin kristendom. Det ble slutt med banning og styggsnakk, kortstokkene ble hivd over rekka, sangbøkene og nytestamenter kom fram. Det ble bønner og diskusjoner om livet etter døden m.m.

Så en vakker dag sto sildstimene klar inn under land og sjøen ble formelig kvitfarget av melke- og «rogngått». Det ble notkasting og sjau, og dermed bleiknet vel kristendommen nokså mye hos de fleste av gutta som ble lettlivet som før. Og det var nesten utrulig hva denne gjengen kunne finne på av kåtskap. Og sild og arbeide ble det mer enn man kunne greie å overkomme. Noen av gjengen hentet seg jo senere koner derfrå distriktene og ble buende der sør.

I Haugesund, Kopervik, Åkrehamn med flere stader er jo en større prosent av befolkninga tilflyttede nordlendinger som fyller sin plass ilag med den infødte befolkning på en framifrå måte. Men for oss gikk tida fort og så sluttet fisket, det ble å slepe heim-over att og alle hadde vi mange gode minner fra denne turen.

Skr....